

στήρια τῶν Δομινικανῶν. Ἡ τερατώδης αὕτη θεότης παριστάνεται καταπίνουσα θύμα ἀνθρώπινον, τὸ ὁποῖον βλέπεται κατατεθραυσμένον καὶ ἀγωνιῶν εἰς τὰς φοικώδεις σιαγόνας τῆς. Τὸν πρωτότυπον ὄφιν τοῦ εἰδώλου τούτου, τὸν Βόαν Κεγχρίνην τῶν φυσικοιστορικῶν, ὀνομάζουσιν οἱ Μεξικανοὶ Τεμακουίλκαχουίλιαν. Καλεῖται δ' οὕτω ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· διότι Τεμακουίλκαχουίλιας σημαίνει τὸ μάχεσθαι μὲ πέντε ἀνθρώπους. Ὄποταν ἐφορμήσῃ κατὰ τινος, περιτυλίσσεται εἰς τὸν τράχηλον καὶ πνίγει αὐτόν, ἐκτός ἂν διαβράγῃ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἰδίων του ἀγώνων. Κάποτε ἀποφεύγει τὸν θάνατον ὁ προσβαλλόμενος, ἀντιθέτων εἰς τὴν σύσφιγξιν αὐτοῦ δένδρον ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, ὥστε, φανταζόμενος ὁ ὄφιν ὅτι συμπίεζει τὸν ἀνθρωπον, σπαράσσεται ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πράξεως, καὶ οὕτως ἀποθνήσκει.

«Μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὺν γενέσθω.»

Εἰς τὰ ἐπουράνια στρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπω τὸν μακάριον καὶ μόνον Δυνάστην, τὸν δημιουργὸν καὶ συντηρητὴν τοῦ παντός, τὸν ἄπειρον καὶ αἰώνιον κυρίαρχον, μὲ ἀπεριόριστον δύναμιν, καὶ κατὰ τρόπον πάνσοφον, πανάγιον, δίκαιον καὶ πανάγαθον, κυβερνῶντα τὴν παμμεγέθη αὐτοῦ βασιλείαν. Βλέπω δὲ καὶ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ πλάστης ἐμοῦ καὶ διατηρητῆς, ὁ ἀκάματος εὐεργέτης μου, πρὸς ὃν ὀφείλω πᾶν ὅ,τι ἀπολαμβάνω. Ἀλλ' ὅταν καὶ αὐτὸς ῥίψῃ τὰ βλέμματά του πρὸς ἐμὲ, τί βλέπει; Βλέπει φθαρτὸν σκώληκα τῆς γῆς, χθεσινὸν ἀκόμη, ὅστις ἀλαζονικῶς τολμᾷ νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τὰς πράξεις του, νὰ πολυπραγμονῇ διὰ τὴν ἐπὶ γῆς ἐξουσίαν του, καὶ ν' ἀντιθέτῃ τὸ ἀνόητον αὐτοῦ θέλημα εἰς τὸ θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ τοῦ Θεοῦ του, τὴν ἑαυτοῦ ἄγνοιαν εἰς τὴν θείαν παγγνωσίαν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ μωρίαν εἰς τὴν πανσοφίαν τοῦ Ὑψίστου. Ἀφοῦ δ' ἅπαντες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπράξαμεν οὕτω, πῶς νὰ μὴ αισθανώμεθα θλίψιν, κατασχύνην, καὶ τύψιν τοῦ συνειδῶς; διατί νὰ μὴ προσπέσωμεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μετὰ καρδίας συντετριμμένης καὶ πνεύματος τεταπεινωμένου, καὶ νὰ μάθωμεν παρ' Ἐκείνου, ὅστις ἦτο πρῶτος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, νὰ λέγωμεν καὶ ἡμεῖς, «Μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὺν γενέσθω!»

«Καιρὸς τοῦ καθελεῖν, καὶ καιρὸς τοῦ οἰκοδομῆσαι.»

ἘΝ ἀπὸ τὰ σοφὰ ἀξιώματα καὶ παραγγέλματα τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ εἶναι καὶ τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀποτείνεται εἰς πάντα ἄνθρωπον, καὶ πόλιν, καὶ ἔθνος, ὅχι μόνον κατὰ τὴν λέξιν λαμβανόμενον περὶ καθαιρέσεως καὶ οἰκοδομῆς τῶν ἀπὸ ξύλα καὶ λίθους κατασκευαζομένων, ἀλλὰ καὶ περὶ πάσης ἄλλης ἐπιχειρήσεως, ἥτις μέλλει νὰ γένη μὲ σκοπὸν ἀληθινῆς τινὸς ὠφελείας. Εἶναι καιρὸς νὰ κηρμύνη τις, καὶ καιρὸς νὰ οἰκοδομήσῃ. Καιρὸς νὰ χαλάσῃ, καὶ καιρὸς νὰ ἀνορθώσῃ. «Καιρὸς τοῦ καθελεῖν, καὶ

καιρὸς τοῦ οἰκοδομῆσαι.» Εἰς μὲν τὴν φύσιν, τὰ πάντα ἐν γένει ἄρχονται, ἀκμάζουσιν, καὶ τελευτοῦν ἐν καιρῷ, κατὰ τοὺς ἀμεταβλήτους νόμους τοῦ Πανσόφου Δημιουργοῦ καὶ Νομοθέτου τῶν ἀπάντων. Ἐκαστὸν εἶδος τῶν φυτῶν καὶ δένδρων ἔχει τὸν ἰδιάζοντα καιρὸν τῆς βλαστήσεως, τῆς ἀνθήσεως, καὶ τῆς καρποφορίας του. Ἐκαστὸν τῶν ζώων, ἀγρίων καὶ ἡμέρων, ἐναερίων, χερσαίων, καὶ ἐνῶδρων, ἔχει τὸν προσήκοντα καιρὸν τῆς γεννήσεως, τῆς αὐξήσεως, καὶ τῆς τελευτῆς του. Γνωρίζει ὁ ἥλιος τὸν καιρὸν τῆς δύσεως καὶ τῆς ἀνατολῆς του. Γνωρίζει ἡ σελήνη τοὺς καιροὺς τῶν διαφορῶν τῆς φάσεων. Τὰ πάντα εἰς τὴν φύσιν ἔχουσι τὸν καιρὸν αὐτῶν τεταγμένον μὲ σκοπὸν κοινῆς ὠφελείας καὶ συντηρήσεως τοῦ παντός. Ἀλλ' εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἢ γινώσκει τῶν καιρῶν εἶναι ἔργον τῆς φρονήσεως. Ἡ πείρα μᾶς διδάσκει, τὸ αἰσθημα τῆς χρείας μᾶς διεγείρει, ἢ δὲ φρόνησις ὀδηγοῦσα καλῶς τὰς δυνάμεις μας ἐκτελεῖ ἐν καιρῷ τὰ δέοντα, καθαιροῦσα μὲν τὰ ἄχρηστα καὶ ἐπιβλαβῆ, οἰκοδομοῦσα δὲ τὰ χρήσιμα καὶ ἐπωφελῆ· διότι ὁ Θεὸς, πλάσας τὸν ἀνθρωπον λογικῶν, ἄφησεν αὐτὸν εἰς τὴν χεῖρα τῆς βουλῆς του· «Ἀφῆκεν αὐτὸν ἐν χειρὶ διαβουλίᾳ αὐτοῦ,» κατὰ τὸν Ἐκκλησι. τὸν ἄφησεν ὅμως μὲ εὐθύνην πάντοτε νὰ δώσῃ λόγον τῆς ἐκλογῆς τῶν πράξεων, καὶ τῆς χρήσεως τῶν δυνάμεών του· μὲ συνθήκην ἀπαράτρεπτον νὰ εὐτυγῇ μὲν εἰς τὰς ἐνεργείας του ὅταν πράττῃ ἐν καιρῷ, νὰ δυστυγῇ δὲ, ὅταν ἀφίνη τὸν καιρὸν τοῦ πράξει νὰ παρέρχεται. Εἰς τὴν συνθήκην ταύτην ὑπάγονται χωρὶς ἐξαιρέσειν καὶ ἰδιώται, καὶ στρατηγοὶ, καὶ πολιτικοί, καὶ ἡγεμόνες, καὶ πόλεις, καὶ ἔθνη ὀλόκληρα. Τὸν καιρὸν παρατρεῖ ὁ ἐπιμελής γεωργὸς εἰς τὰς γεωργικὰς ἐργασίας του. Τὸν καιρὸν ὁ προβλεπτικός ἔμπορος, εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις του. Τὸν καιρὸν ὁ ἄγρυπνος στρατηγός, εἰς τὰς στρατηγικὰς του πράξεις. Τὸν καιρὸν ὁ βαθύνοστος πολιτικός, εἰς τὰς πολιτικὰς διατάξεις του. Δικαίως ὁ ῥήτωρ τῶν Ἀθηναίων ἀπέδιδε τὴν μὲν τοῦ βασιλείως τῶν Μακεδόνων αὐξήσιν εἰς τὴν ἐπιμελείαν τῶν καιρῶν, τὰς δὲ τῶν Ἀθηναίων συμφορὰς, εἰς τὴν ἀμελείαν τῶν καιρῶν. «Νυνὶ δὲ τὸ μὲν παρὸν αἰεὶ προϊέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματ' οἰόμενοι σῆσιν καλῶς, κυζήσαμεν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππον ἡμεῖς, καὶ κατεστήσαμεν τηλικούτον, ἡλικὸς οὐδέεις πω βασιλεὺς γέγονε Μακεδονίας.—Οὐ δὲ θαυμαστόν ἐστιν εἰ στρατευόμενος καὶ πονῶν ἐκεῖνος αὐτὸς, καὶ παρὸν ἐφ' ἅπασιν, καὶ μηδένα καιρῶν, μὴδ' ὄραν παραλείπων, ἡμῶν μελλόντων καὶ ψηφιοζομένων καὶ πνιθανομένων περιγίνεται.»

Τὸ παράδειγμα τοῦτο τοῦ σοφοῦ Ἐκκλησιαστοῦ ἀρμόζει, ἀδελφοί μου, νὰ ἐπαναλέγεται εἰς ἡμᾶς ἐξαίρετως τὴν σήμερον, καὶ ὅλοι νὰ ἀκολουθῶμεν αὐτὸ κατὰ τὴν θέσιν τοῦ ἑαυτοῦ· διότι εἴμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν, καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην, ἐὰν αισθανώμεθα τὴν τῆς αὐτοῦ ἀνάγκην, τοῦ νὰ καθαιρῶμεν καὶ νὰ οἰκοδομῶμεν. «Καιρὸς τοῦ καθελεῖν, καὶ καιρὸς τοῦ οἰκοδομῆσαι.»

Καιρός είναι νά γνωρίσωσιν οί πατέρες καί αί μητέρες τά χρέη καί τά ἀληθινά των συμφέροντα. Καιρός νά καθαιρέσωσιν ἐκείνας τὰς παλαιάς καί ολεθρίους προλήψεις περί τῶν τέκνων των, καί νά οἰκοδομῶσι καί νά ἐπιμελῶνται τήν σπουδαίαν ἀνατροφήν αὐτῶν, καί υἱῶν καί θυγατέρων. Πρώτερον μὲν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐγεννοῦσαν καί ἔτρεφον ἀγροίκους καί ἀπαιδεύτους. Τήν σήμερον ὁμως ὅλοι χρεωστοῦν νά δώσωσιν ἀνατροφήν εἰς τὰ τέκνα των, φωτίζοντες αὐτά διὰ τῆς δημοσίου ἢ μερικῆς διδασκαλίας, καί κατ' ἰδίαν ἐπιμελούμενοι μέ συμβουλὰς φρονίμους καί μέ καλά παραδείγματα τήν ἠθικὴν αὐτῶν βελτιώσιν. Οἱ πολῖται, διὰ νά ἀπολαμβάνωσι τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐνομίας, ἀνάγκη νά ἦναι φωτισμένοι καί χρηστοθήεις. Ἡ εὐνομία, διὰ νά παράγῃ τοιαῦτα ἀγαθὰ, ἀνάγκη νά ἔχῃ καί αὐτὴ τοιοῦτους πολίτας. Τότε εἶναι τὸ ἔθνος ἐλεύθερον τῶντι, ὅταν αἱ φυλακαὶ τοῦ ἦναι κεναὶ ἀπὸ κακουργῶν, ὅταν ἕκαστος πολίτης ζῆ ἐντίμως ἀπὸ τοῦς δικαίους καρποῦς τῶν κόπων του, ὅταν ὅλοι κατὰ τὸ μᾶλλον καί ἥττον ἦναι φωτισμένοι.

Ὁ αὐτὸς καιρός εἶναι καί διὰ τοῦς λαμβάνοντας ὁποιανδήποτε δημόσιον ὑπηρεσίαν, ἢ ὑπουργίαν. «Καιρός τοῦ καθελεῖν, καί καιρός τοῦ οἰκοδομῆσαι.» Καιρός τοῦ καθελεῖν πᾶσαν ῥαδιουργίαν, πᾶσαν προσωποληψίαν, πᾶν εἶδος σφετερισμοῦ· καί καιρός τοῦ οἰκοδομῆσαι τήν πρέπουσαν καί κατὰ πᾶσαν δικαιοσύνην ἀπαιτουμένην εἰς ὑπῆρέτας καί ὑπουργοὺς εὐνομουμένου κράτους εἰλικρίνειαν, ἀπροσωποληψίαν, πίστιν, δικαιοσύνην, ἀνυπέρθετον ἐπιμέλειαν τῶν πρακτέων, διὰ νά παράγῃ ἕκαστος, ὡς μέλος καλῶς συνισταμένης μηχανῆς, τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν ἀποτέλεσμα, καί νά συναγεται ἐξ ἀπάντων ἀπροσκέπτως ἢ πρόοδος τῆς ἐθνικῆς βελτιώσεως. Εἰς ἔθνος εὐνομούμενον, οὐδὲ τὸ πλέον μικρὸν ἀξίωμα δὲν εἶναι δίκαιον οὐδὲ συμφέρον νά χαρίζεται εἰς ἄνθρωπον μὴ ἔχοντα τήν ἀπαιτουμένην ἰκανότητα. Τοῦτο ἤθελεν εἰσθαι ἀδικία πρὸς τοῦς ἀξίους, καί πρὸς αὐτὸ τὸ ἔθνος ζημία. Οὐδὲ ἐν λεπτὸν νά ἀφαιρῆται ἀπὸ τὸ δημόσιον, ἢ νά ὑφαρπάζεται ἀπὸ τὸν πολίτην κατ' ὁποιονδήποτε λόγον καί τρόπον. Τοῦτο ἤθελεν εἰσθαι ἡ πλὸν αἰσχρὰ καί σκανδαλώδης κλοπὴ, ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἱεροσυλία, ἔθνοκλοπεία. Πλὴν καί ἄλλη ἀκόμη πολὺ μεγαλητέρα ζημία ἤθελε προσενηθῆναι εἰς τὸ ἔθνος ἐκ τῶν τοιούτων καταχρήσεων τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας καί ὑπουργίας, ἢ πτωσις τῆς ὑπολήψεως, καί ἡ διάδοσις τῆς διαφθορᾶς. Ὅσῃν ἐπιρροὴν ἔχει εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ ἔθνους ὁ δίκαιος καί ἀπροσωποληπτος χαρακτήρ των ἐν τοῖς πράγμασι, τόσον ἐξεναντίας διαφθεύρου αὐτὸ αἱ τούτων ἀδικίαι καί προσωποληψίαι, μάλιστα ὅταν τὸ ἔθνος ἦναι μικρὸν καί πτωχόν. Καιρός λοιπὸν τοῦ καθελεῖν τὰ ἐκ τῆς προτέρας ἀμαθείας διεφθαρμένα ἔθνη καί φρονήματα, καί καιρός τοῦ οἰκοδομῆσαι τὰ υγιαινοντα, τὰ πρέποντα εἰς ὑπῆρέτας καί ὑπουργοὺς εὐνομουμένου ἔθνους.

Ὅτω διὰ τῆς καθαιρέσεως τῶν κακῶν καί διὰ τῆς οἰκοδομῆς τῶν καλῶν, θέλει πληρωθῆναι εἰς τὴν φιλάτην Ἑλλάδα τὸ τοῦ Ἡσαίου, «Ἔσται γὰρ ὁ οὐρανὸς καινός, καί ἡ γῆ καινὴ, καί οὐ μὴ μνησθῶσι τῶν προτέρων, οὐδ' οὐ μὴ ἐπέλθῃ αὐτῶν ἐπὶ τὴν καρδίαν, ἀλλ' εὐφροσύνην καί ἀγαλλίαμα εὐρήσουσιν ἐν αὐτῇ.»
BAMBAS.

ΕΥΓΕΝΗΣ Μασσαλιώτης, τόνομα Ῥεμονσάτ, ἐγγὺς ὄν τοῦ θανάτου, ἐκάλεσε τὴν πολυἀριθμον αὐτοῦ οἰκογένειαν νά συναθροισθῶσι περὶ τῆς κλίνης του. Ἀφοῦ δ' ὠμολόγησεν ὅτι ἠσθάνετο μεγάλην ἀγαλλίαν βλέπων τὴν θερμὴν φιλοστοργίαν τῶν τέκνων του, καί μάλιστα τὴν πρὸς ἀλλήλους τρυφερὰν ἀγάπην, «Ἐγὼ», ἐπρόσθεσε, «καί μυστικὸν τι νά σᾶς φανερώσω, τὸ ὅποιον θέλει ἀφαιρέσειν ἕνα ἀπὸ σᾶς ἐκ τῆς ἀδελφότητος ταύτης. Ἐνόςμῃ εἶχον ἐλπίδας ζωῆς, ἐφύλαττον αὐτό· ἀλλὰ δὲν τολμῶ νά καταπατήσω τὰ δικαίωμάτῃ σας εἰς τὴν διαίρεσιν τῆς ἰδιοκτησίας μου. Ἐνας ἀπὸ σᾶς δὲν εἶναι παρὰ θετὸν τέκνον—τὸ τέκνον τῆς τροφῆς, εἰς τὰ στήθη τῆς ὁποίας ἀπέθανε τὸ ἴδιον μου βρέφος. Νά ὀνομάσω αὐτόν;» «Ὅχι, ὄχι,» εἶπεν δημοφώνως, «ἄς ἐξακαλουθῶμεν ὅλοι νά ἡμεθα ἀδελφοί.»

Η ΕΝ Παρισίους Ἐπιτροπὴ τῆς Ὑγείας ἐξέδωκε τὴν 22αν Ἰουνίου 1841 τοὺς ἐφεξῆς κανόνας περὶ τῆς θεραπείας τῶν ὄσσι δάκνονται ἀπὸ λυσσώδεις σκύλους.

1. Θλίψε πάραυτα μὲ τὰς δύο χεῖρας ὄλον τὸ περίξ τῆς πληγῆς, ὥστε νά κάμῃς τὸ αἷμα νά τρέξῃ ἐλευθέρως, καί νά ἐξαχθῇ ὁ σίαλος.

2. Νίψε τὴν πληγὴν μὲ μίγμα ὕδατος καί τινος ἀλκαλίου, ὡς μὲ ἀλουσίαν, σαπωνάδαν, οὔρον, θάλασσαν, λεμονόζωμον, ἢ καί μὲ καθαρὸν ὕδωρ.

3. Ἐνῷ θλίβεται καί νίπεται ἡ πληγὴ, θέριμαν κομμάτιον σιδήρου εἰς τὸ πῦρ, καί προσάρμοσε αὐτὸ βαθέως εἰς τὴν πληγὴν. Πρόσεχε δὲ νά ἦναι τὸ σίδηρον τόσον μόνον πυρωμένον, ὥστε νά δύναται νά καυτηριάσῃ, ὡς δὲν πρέπει διόλου νά κοκκινίσῃ τὸ σίδηρον εἰς τὸ πῦρ.

Ὁ Πλοίαρχος Ἰ. Ρὸς, ἀρχηγὸς τοῦ εἰς τὰς Νοτίους Θαλάσσας πρὸς ἀνακάλυψιν πλοῦ, ἔγραψεν ἐσχάτως πρὸς τὴν Βασιλικὴν Γεωγραφικὴν Ἐταιρείαν τοῦ Λονδίνου, ὅτι δὲν εὐρίσκετο εἰμὴ 12 μοίρας μακρὰν τοῦ Ἀνταρκτικοῦ Πόλου, καί ὅτι σχεδὸν εἶχε προσδιερίσει τὴν θέσιν τοῦ Νοτίου Μαγνητικοῦ Πόλου.

Τὸ 1703, ἡ τοποθεσία τῆς σημερινῆς Πετροπούλεως, ἦτον ἐρημος, δασώδης βάλτος, ἔχων ὀλίγας μόνον καλύβας ἀλιέων· τῶρα δὲ εἶναι πόλις ἐκ τῶν λαμπροτάτων.

Τὸ 1810 εὐρίσκοντο εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς 470 λευκοὶ ἄνδρες ἑκατοντούταις καί ἐπέκεινα, καί 315 λευκαὶ γυναῖκες. Ἐκ τῶν ἐλευθέρων Μαύρων ἦσαν ἑκατοντούταις καί ἐπέκεινα 280 ἄνδρες, καί 361 γυναῖκες· ἐκ δὲ τῶν δούλων Μαύρων 753 ἄνδρες, καί 580 γυναῖκες. Συμποσοῦται δὲ ὁ μὲν πληθυσμὸς τῶν λευκῶν εἰς περίπου δεκατέσσαρα ἑκατομμύρια, ὁ δὲ τῶν Μαύρων εἰς τρία.

Ἐκ τούτων ἐπιτεταί ὅτι πλείοτεροι ἄνδρες γίνονται ἑκατοντούταις καί ἐπέκεινα παρὰ γυναῖκες· φαίνεται δὲ καί ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Μαύρων, οἵτινες ζῶσιν 100 ἔτη εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, εἶναι ὀκταπλάσιος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λευκῶν.